

Nøvn

Minningarorð um Olvheðin Jacobsen

So fór mín góði vinur Olvheðin í Harrans hendur. Nú fekk hann frið frá síni sjúku, sum tyngdi hann í nógv ár.

Olvheðin var heilt ungur, tá hann gav sítt lív til Jesus.

Eg og Olvheðin arbeiddu 4 ár saman á Strandferðsluni. Olvheðin var eisini á 66 liðnum.

Tíverri tá kreppan kom í 90-unum fluttu tey niður til DK.

Hvíl í Harrans friði mín góði vinur. Vit síggjast.

Má Harrin hjálpa tykkum, sum hava mist. Sorgen er stór.

John Sigurd

TØKK

Hjartaliga takka vit øllum sum sýndu samkenslu, tá kæra kona mín, mamma, veramma og omma.

Connie Hammer
Tvøroyri

andaðist og varð jarðað.

Takk til Mortan Mortensen prest fyri troystarrík orð til jarðarferðina, takk til øll, ið bakaðu og hjálptu til við ervinum.

Takk fyri kransar, blómur og gávur til Parkinsonfelagið. Takk til øll, ið fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

Vegna tey avvarðandi
Einar, Anja og Einar Martin við familju

Minningarorð um mína elskaðu mammu Ragnhild Hentze

f. 10.10.34 d. 05.06.12

Elskaða mamma, ringt er at skilja at tú ikki ert ímillum okkum meira.

Tað hevði eg ikki væntað leygarmorgun, tá Eli ringdi og segði, at tú ikki hevði tað so gott, og at tú skuldi á hospitalið.

Eg hevði jú akkurát tosað við teg í telefon um kvøldið, har tú segði, at tú og Eli høvdu sitið og tosað um, at nú skuldi tit fáa tykkum eina flagveltu til næsta ár, um Gud vildi og tit hevði lív og heilsu, men so bleiv ikki. Tit vóru so glað fyri at Jan altíð var os raskur at hjálpa tykkum at seta epli niður.

Vit skundaðu okkum til Havnar, og glað eru vit fyri tað.

Tú tók ímóti okkum við opnum ørmum. Hóast tú hevði pínu, sá tú ikki sjúk út, so vit vónaðu at tað bara var influensa og at tú fór at koma fyri teg aftur.

Vit máttu suður sunnukvøldið. Genturnar høvdu ringt at siga bei við ommu. Vit klemmaðu og mussaðu teg og søgdu, at vit elskaðu teg, sum vit altíð gjørdur.

Lea-Rebekka, Marta-Maria og Ninna grótu, men tú turkaði tárini og segði at tær ikki skuldu gráta, tí at Hann har uppi (Jesus) Hann hjálpti tær, og var hjá tær.

Ja, mamma góða, hann hevði tú sett alt títt álit á.

Á veg suður við Smyril, ringdi tú fyri at fortelja at boð frá læknanum var komið, tú skuldi opererast mánamorgun, tað hevði tú tað ikki gott við.

Mánamorgunin kom, eg ringdi til tín, tú ljóðaði veik á málinum, tú segði at tú hevði droymd so keðiligt, og tú valdi ikki at blíva opererað, men seinni fingi lækarnir og yvirtalað teg, og tú bliv gjørd klár til skurviðgerð.

Tímarnir gingu og dagurin virkaði sum eitt heilt ár.

Kl 16.30 ringdi Eli og segði, at tað vóru ikki góð boð. Lækarnir tordi ikki operera teg, men valdu heldur at senda boð til tíni børn, fyri at vit kundu koma at síggja teg og siga tær bei.

Ja tað var hart, serliga var tað tungt at fortelja gent-

unum og Dáva, at vit skuldi til Havnar at siga ommu bei, ongin Smyril sigldi tann mánadag vegna bunkring, so tímarnir fóru við snigilsferð, til týsmorgunin kom.

Eli, Eyðbjørg, Jan og Heidi vóru hjá tær alla náttina, tú var so friðfull oguttan pínu, men tú bara svav.

Bjarti kom út til tín áðrenn hann fór til arbeiðis,

*Meg Frelsarin tók í sín favn barni mítt,
og leiddi meg fram mína leið.
Nú út tú skalt fara eg veit tað so væl.
Hann leiðir, Hann svíkir teg ei.*

*Kom boygg vára knø fyri Honum mítt barn.
Hann kennir so væl skilnar tár.
Og um tað nú her verður seinastu ferð,
vit møtast um ikki mong ár.*

*Væl kundi eg gleði tær ynskt barni mít,
og givið tær gávur av gull,
men tak hesa bíbliu øll somul hon er,
av náði og kærleika full.*

*Um frelsuna bar hon mær boð barni mítt,
um Hann sum gav gleði og fullkomna frið.
Um Hann sum tók dómin og straffina bar.
Hann fylgist við okkara lið.*

*Hygg inn í mítt andlit tað elt mítt barn.
Nú fjølnaði blóman skjótt í.
Mangt vakraði andlit tú nokk síggja fær,
men ongin sum elskar teg meir.*

*Skjótt gras á grøv mín veksur mítt barn,
mín armur ei meir stiðjar tín,
men ei Harrans høvur kann vikast eitt stig.
Hann førir øll trygt heim til sín.*

Fríbjørg Jensen

hann mussaði teg og segði at vit vóru á veg norður.

Kl 7.15 ringdi so Jan og segði at nú er mamman farin. Tað var tungt at fáa tey boð, men tú orkaði ikki at kempa. Eg havi mangan hugsað um tann dag, tá ið tú skuldi fara her frá. Pápin fór í 1999 so eg visti hvat tað var at missa, men nei, eg tók feil. Tá pápin fór hevði eg jú teg og nú tú er farin, havi eg ongan, tað er so tómt. Eg tosaði jú við teg hvønn dag og viðhvørt tvær ferðir, so tað er eitt stórt tómrum, men nógv góð minnir.

Eg eri so takksom fyri at vit fóru norður tann leygardag at vera saman við tær, og eg eri so takksom fyri tey deiligu ár, ið tú fekk saman við Eli. Tit vóru so góð og tað var altíð so deiligt at koma til Norðragøtu at vitja, og deiligt at fáa tykkum suður til okkara. Ja, betri mann kundi tú ikki fingið.

Mamma, eg eri eisini takksom fyri at eg slap at eiga teg í gott 37 ár, at tú slapp at uppliva míni børn og mína familju.

Saknurin er stórur, nú omma og svigarmamma er farin. Genturnar sakna ommu. Man sigur mangan, at tíðin lekir øll sár, men eg eri ikki samd í tí, man lærir at liva við teimum sárum, sum koma, tá ið man missur, tí tað er svárt.

Tú segði mangan »Hevði eg veingir so fley eg av stað«. Nú ert tú heima í himli hjá tínum kæru og hjá pápa, og um eitt bil so koma vit aftaná.

Mamma, eg vit takka tær fyri alt tú hevur verið fyri okkum. Í hjartanum eru tú og pápin goymd og aldrin gloymd.

Hvíli í friði, míni elskaðu foreldur.

**Dóttir tykkara
Cjouanita**